

diskutere og påvirke. Det eksisterer ikke omkring WTO, og derfor er det meget vanskeligere at påvirke WTO, og derfor er WTO ikke noget, der bare minder om en demokratisk forsamling, som det danske Folketing.

Det andet svar, jeg vil give, er, at tredjeverdenslande selvfølgelig skal have støtte fra de rige lande og EU-landene til at lave den bedst mulige aftale. Det her er ikke den bedst mulige aftale.

Så kan det selvfølgelig være, at udviklingsministeren i sit indlæg kan gennemgå alle de steder, hvor Danmark har stillet forslag om, at denne her aftale mere skulle være til fordel for ulandene, og at udviklingsministeren meget præcist kan redegøre for, hvordan Danmark har kæmpet en lang kamp for at gøre denne her aftale bedre, men at de øvrige EU-lande har insistet på, den skulle være så dårlig, som den er.

Så må vi forholde os til det. Så må vi forholde os til den kendsgerning, at det ikke er lykkedes at komme længere, men forudsætningen må dog være, at vi får den redegørelse fra udviklingsministeren om den store og lange kamp for forbedring.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg beklager meget, hvis hr. Søren Søndergaard har hørt det, som om jeg har sagt, at WTO lignede det danske Folketing. Det vil være en beskyldning af de grovere, især mod det danske Folketing.

Det, der var min tanke med det, var, at ting kan laves om, og jeg mener, at WTO er det sted, vi har i øjeblikket til at lave et internationalt regelværk. Og WTO skal laves om.

Det, som hr. Søren Søndergaard hele tiden mangler, og det er jo sådan en almindelig plage for Enhedslisten, er at komme med at bud på, hvordan man så gør det. Og jeg er ikke tilfreds med Brabrand Boligforening. Det er hele verden, der skal forene sig. Vi vil godt se nogle modeller, hvor vi kan se, hvordan vi kan lave nogle faste aftaler med hinanden, så det kan gå igennem.

Jeg mener faktisk, at den diskussion, der bl.a. er om WTO – ikke mindst på grund af den organisation, eller hvad man nu kalder ATTAC – spiller en meget stor rolle, og det er jo et af de steder, hvor vores partier skal gøre en aktiv indsats.

Så vil jeg til sidst spørge hr. Søren Søndergaard, når hr. Søren Søndergaard siger, at tredje-

verdenslande skal have støtte til at lave den bedst mulige aftale: Hvornår har man set en stærk og en svag lave en aftale med hinanden, som faldt ud til ugunst for den stærke part?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen jeg synes ikke, det er så frygtelig svært. Altså Danmark er medlem af EU, det anerkender vi fuldt ud i Enhedslisten at Danmark er. Vi er imod det, og vi arbejder for udmeldelse, men Danmark er medlem af EU. EU indgår en aftale med en række tredjeverdenslande. Og den aftale synes vi skulle være til større gavn for tredjeverdenslandene. Så siger vi, at den danske opgave i det forløb selvfølgelig må være at gøre den aftale så god som mulig for tredjeverdenslandene.

Hvis udviklingsministeren kan komme op og forklare om det utrættelige arbejde, som den danske regering har gjort for at forbedre den her aftale, og fortælle om, hvordan vi gang på gang i forhandlingerne omkring det her er blevet nedstemt og trynet af de andre EU-lande, fordi de ikke ville have, at den skulle være bedre, så må vi jo erkende det som en realitet. Men indtil det er sket, er det altså vores opfattelse, at Danmark skal kæmpe for, at denne her aftale bliver bedre.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det kan vi også godt, selv om vi skynder os at ratificere den. Det er jo en rammeaftale, der kan gøres meget ved hen ad vejen.

Jeg ville jo i og for sig synes, at perspektivet var mere nedslående, hvis det var sådan, at alle de andre, modstandere, lå på den anden side, og så var alle vennerne her. Efter at have siddet og hørt nogle af de borgerlige i de her diskussioner, så tænkte jeg, at det ikke så godt ud. Faktisk har vi gode allierede i resten af EU, og spørgsmålet er stadig væk at få rejst den her debat, hvor hr. Søren Søndergaard og jeg er enige om, hvad der i sidste ende skal være indholdet i den, på et sådant niveau, at den faktisk kan blive det, der kommer til at styre.

En aftale som denne her, men det kan jeg jo have uret i, har muligheden for at blive både fyldt ud – altså blive implementeret – på en måde, som gør, at den bliver fair. Det, der har været tidligere med præferenceaftalerne, er, at de i bedste fald har ført til ingenting og i værste fald – det kan vi jo så se – har det øget afstanden mellem rige og fattige lande.